

EL SECTOR PRIMARI (1/3)

<p>EL SECTOR PRIMARI. LES ACTIVITATS AGRÀRIES</p>	<p>EL SECTOR PRIMARI</p> <ul style="list-style-type: none"> • Inclou les activitats dedicades a la producció d'aliments: agricultura, ramaderia, pesca i explotació forestal. • Ocupa el 39% de la població activa al món, però hi ha grans diferències (entre el 2% d'Amèrica del Nord i el 58% de l'Àfrica). • Les activitats agràries ocupen un lloc molt important en el sector. 		
	<p>LES ACTIVITATS AGRÀRIES</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Estan condicionades pel medi físic: el clima, el relleu i el sòl. 	<ul style="list-style-type: none"> – El clima determina la temperatura i la humitat, que condicionen els conreus. Cada conreu necessita unes condicions climàtiques determinades. – El pendent del relleu dificulta el treball de la terra i la mecanització dels conreus. L'agricultura se sol localitzar a les planes i a les valls. – La textura del sòl condiona la retenció d'aigua, i l'acidesa en condiona la fertilitat, determinant l'aprofitament agrari del sòl.
		<ul style="list-style-type: none"> • Els condicionants físics influeixen més en les societats amb pocs mitjans tècnics que no pas en les tecnificades. 	
		<p>CARACTERÍSTIQUES</p> <ul style="list-style-type: none"> • Paisatge agrari: paisatge natural modificat per l'ésser humà per obtenir productes de la natura. • Elements que caracteritzen els paisatges agraris: les parcel·les, els sistemes de conreu i el poblament. 	
<p>ELS PAISATGES AGRARIS</p>	<p>ELEMENTS DELS PAISATGE AGRARIS</p>	<p>PARCEL·LES</p> <ul style="list-style-type: none"> • Les parcel·les són trossos de sòl dedicats al conreu. Es diferencien segons la mida i la forma dels límits. 	<ul style="list-style-type: none"> – Camps oberts (openfield): amb parcel·les obertes, petites i regulars. – Camps tancats (bocage): amb parcel·les tancades, grans i irregulars.
		<p>SISTEMES DE CONREU</p> <ul style="list-style-type: none"> • Per obtenir els productes agraris, els agricultors utilitzen diverses tècniques o sistemes de conreu. • Segons els sistemes de conreu es distingeixen: el policonreu o el monoconreu; el regadiu o el secà; l'agricultura intensiva o l'agricultura extensiva. 	<ul style="list-style-type: none"> – En el policonreu l'espai agrari es divideix en moltes parcel·les, on es conreen espècies diferents. En el monoconreu l'espai conrea un sol producte. – Als paisatges de regadiu l'aigua s'extreu del subsòl o d'embassaments i, per mitjà de canals, es condueix cap als camps. Els conreus de secà només reben l'aigua de la pluja. – L'agricultura intensiva produeix la quantitat més gran de productes en el mínim espai possible. L'agricultura extensiva es practica a llocs amb molt terreny amb la finalitat d'obtenir grans quantitats dels productes conreats a un preu baix.
		<p>POBLAMENT</p> <ul style="list-style-type: none"> • Poblament rural: part de l'espai rural on viuen les persones. Pot ser dispers quan els habitatges es troben aïllats, o concentrat en cas que els habitatges s'hagin agrupat. • Actualment el 39% de la població mundial viu en espais rurals, tot i que hi ha diferències molt grans entre continents i països. 	

EL SECTOR PRIMARI (2/3)

AGRICULTURA DE SUBSISTÈNCIA	CARACTERÍSTIQUES	<ul style="list-style-type: none"> • Produeix tot el que és necessari per a la supervivència. Conrea majoritàriament productes per a l'autoconsum. • Fa servir tècniques de conreu rudimentàries (d'origen en el Neolític). • Rendiment molt baix degut a l'exploració constant de les terres, la poca eficàcia de les tècniques de conreu i la mala qualitat de les llavors. • Els pobles que la practiquen acostumen a ser pobres i vulnerables a tot tipus de calamitats. 	
	TIPUS	<ul style="list-style-type: none"> • Agricultura itinerant per cremació: obté els camps cremant una part del bosc o de la sabana. Els camps només es mantenen fèrtils tres o quatre anys, i per això són abandonats i es talen i cremen noves terres. – Es fa a l'Àfrica, Amèrica del Sud i a algunes zones d'Àsia. 	
		<ul style="list-style-type: none"> • Agricultura extensiva de secà: fa servir el guaret per deixar reposar una part de la terra, i també l'adob que produeix el bestiar. – Es fa a les zones seques d'Àfrica. • Agricultura irrigada de l'arròs: és pròpia de les regions monsoòniques, amb pluges abundants. És molt intensiva, productiva i utilitza molta mà d'obra. – És fa a l'Àsia monsoònica. 	
AGRICULTURA DE MERCAT	CARACTERÍSTIQUES	<ul style="list-style-type: none"> • El pas de l'agricultura de subsistència a l'agricultura de mercat va començar als països desenvolupats amb la Revolució Industrial. • En aquell moment, les millores de les activitats agràries van fer possible obtenir productes sobrants o excedents que es podien reinvertir. 	<ul style="list-style-type: none"> • L'agricultura de mercat té dos grans objectius: augmentar les vendes i reduir els costos. • Tot això s'aconsegueix mitjançant: <ul style="list-style-type: none"> – La mecanització del camp, que estalvia mà d'obra, augmenta la producció i permet reduir els preus dels productes agrícoles. – L'especialització de la producció agrària, que permet augmentar la producció amb menys costos. – Una comercialització àgil i ràpida, que utilitza transports adequats a cada tipus de producte.
	TIPUS	<ul style="list-style-type: none"> • L'agricultura d'especulació produeix grans beneficis. – Inclou l'agricultura especialitzada dels Estats Units i l'agricultura de plantació tropical. • L'agricultura mediterrània és una agricultura tradicional que s'ha adaptat al mercat. 	
LA RAMADERIA AL MÓN	RAMADERIA TRADICIONAL	<ul style="list-style-type: none"> • Acostuma a ser un complement de l'agricultura. Els ramats acostumen a ser petits i proporcionen carn, llet o llana, a més de força de treball i adobs per al camp. • Es practica a zones intertropicals, a algunes zones monsoòniques i a algunes zones mediterrànies. • La ramaderia de subsistència és practicada pels pastors nòmades en zones molt seques, on amb prou feines hi ha agricultura. 	
	RAMADERIA COMERCIAL O DE MERCAT	<ul style="list-style-type: none"> • Té els mateixos objectius que l'agricultura de mercat, vendre la producció i obtenir-ne el màxim benefici. • N'hi ha de dos tipus: <ul style="list-style-type: none"> – Ramaderia intensiva: inverteix molt capital en les explotacions, on cria el bestiar en estables, alimentat amb pinsos. Aquest model és freqüent en l'avicultura i en la cria de bestiar boví; aquest últim també es pot alimentar en part amb pastures (semiestabulació). Aquesta ramaderia es practica en explotacions molt especialitzades i el resultat és l'obtenció de molts exemplars en un espai reduït. – Ramaderia extensiva: el bestiar (boví o oví) pastura en llibertat. Aquesta ramaderia es practica a llocs amb moltes pastures. Necessita poca mà d'obra perquè els ramats pasturen lliurement. 	

EL SECTOR PRIMARI (3/3)

LA PESCA AL MÓN	LA PESCA	<ul style="list-style-type: none"> • Es basa en l'aprofitament dels recursos animals del mar. • Hi ha dos tipus de pesca: la tradicional o artesanal i la industrial. 	
	PESCA TRADICIONAL O ARTESANAL	<ul style="list-style-type: none"> • Es realitza prop de la costa i utilitza la força humana i ormeigs de pesca senzills. • Es manté a regions poc desenvolupades. • La seva producció és escassa i serveix, bàsicament, per a l'autoconsum. 	
	PESCA INDUSTRIAL	<ul style="list-style-type: none"> • Té com a objectiu obtenir un gran volum de captures. Per això necessita recursos econòmics, una tecnologia avançada i unes infraestructures portuàries. • Segons el lloc on es practica, la pesca industrial es classifica en: 	– Pesca costanera : es practica prop de la costa amb vaixells petits.
			– Pesca d'altura : es practica en alta mar; fa servir flotes de vaixells grans ben equipats que estan al mar setmanes o mesos.
PRINCIPALS ZONES PESQUERES	<ul style="list-style-type: none"> • No tots els punts del mar són igualment rics en pesca. Les captures són més abundants en uns llocs anomenats caladors, sovint situats: <ul style="list-style-type: none"> – A les zones on la plataforma continental és extensa. – A les zones de contacte entre corrents marins freds i càlids. – A les zones costaneres a prop de les quals passa un corrent marí fred. 		
PROBLEMES DE LA PESCA	MASSA PESCADORS PER A POCOS PEIXOS	<ul style="list-style-type: none"> • Els dos problemes més urgents del sector pesquer són: <ul style="list-style-type: none"> – La sobrepesca: per l'ús de tècniques eficaces i de grans flotes, que han provocat la sobreexplotació dels caladors. – La manca de caladors lliures: per l'ampliació de les aigües jurisdiccionals, que ha imposat el domini dels estats sobre els caladors. • Un altre problema rellevant és la creixent contaminació de les aigües costaneres a causa dels abocadors tòxics industrials i de les freqüents marees negres provocades per accidents dels vaixells petrolers. 	
	EXPLOTACIÓ SOSTENIBLE DELS RECURSOS MARINS	<ul style="list-style-type: none"> • Si bé els oceans són una reserva alimentària important, els seus recursos són limitats. • És imprescindible assegurar una explotació sostenible dels recursos marins, que reguli les captures i permeti la recuperació dels caladors. Així, es considera urgent reemplaçar el sistema de depredació per una explotació intel·ligent del mar. 	<ul style="list-style-type: none"> • Algunes organitzacions internacionals treballen en aquest sentit i per això estableixen normatives de pesca severes, alhora que pretenen repoblar el mar amb la cria artificial de peixos. – En efecte, l'aqüicultura també podria ser una solució: consisteix a substituir el sistema de depredació per la cria i engreix d'animals i plantes marines en piscines, estanys o zones ben delimitades i tancades.